

мата. Дълга колиба, наполовина въ земята, съ малко прозорче на кирпичената стена, кръчмата бѣ най-удобното мѣсто за среща на повечко хора. Върху лейкитѣ, прикрепени на груби джбови подпори, седѣха нѣколко души. До самата поставка дѣдо Стою подпираше брада на тояжката си и мислѣше, а до него, свитѣ на две, една се крепѣше дѣдо Мискепѣ. Двамата старци бѣха едничкитѣ стари хора, оста-

На нивата

Ст. Сотировъ

нали живи отъ нашето село. Поздравихъ ги, отговориха на поздрава ми радостно и веднага заговорихме. Занизаха се споменитѣ, припнаха като палави деца предъ насъ и ни увлѣкоха. Дѣдо Стою дигна глава, разшири помжтенитѣ си отъ старостъ очи и зареди съ тънъкъ, задъханъ гласъ: